

СИЛАБУС КУРСУ «ПОСТАНОВКА МУЗИЧНОГО АПАРАТУ» САКСОФОН

Освітній ступень Бакалавр
Спеціальність 025 «Музичне мистецтво»
Освітня програма «Музичне мистецтво естради»
Рік навчання: I, Семестр: 1 Кількість кредитів: 3
Мова викладання: **українська.**

Керівник курсу

Рукомойников Олександр Валентинович,
заслужений артист України, доцент

Контактна інформація: +38 063 562 98 23

Прореквізити освітнього компоненту: Теорія музики

Постреквізити освітнього кмоненту: Сольфеджіо, Спеціальний клас (за видами), Методика викладання фахових дисциплін (за видами), Клас ансамблю, Методика і практика роботи з ансамблем, Педагогічна практика.

Призначення освітнього компоненту

Відповідно до освітньої програми «Музичне мистецтво естради», вивчення освітнього компоненту повинно забезпечити досягнення здобувачами вищої освіти таких програмних результатів навчання (ПРН):

Програмні результати навчання:

Програмні результати навчання	Шифр ПРН
Демонструвати артистизм, виконавську культуру та технічну майстерність володіння інструментом (голосом) на належному фаховому рівні під час виконавської (диригентської) діяльності.	ПРН 1
Демонструвати різні методики удосконалення виконавської діяльності.	ПРН 3
Володіти термінологією музичного мистецтва, його понятійно-категоріальним апаратом.	ПРН 12

Відповідно до освітньої програми: «Музичне мистецтво естради» вивчення освітнього компоненту забезпечує набуття таких компетентностей:

Інтегральна компетентність

Загальні компетентності (ЗК):

ЗК 2	Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності.
ЗК 8	Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях.
ЗК 9	Здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями.

Спеціальні компетентності (СК)

СК 4	Здатність усвідомлювати взаємозв'язки та взаємозалежності між теорією та практикою музичного мистецтва.
СК 11	Здатність оперувати професійною термінологією.
СК 18	Здатність свідомо поєднувати інновації з усталеними вітчизняними та світовими традиціями у виконавстві, музикознавстві та музичній педагогіці.

З початком ХХІ століття вітчизняне мистецтво гри на духових інструментах вступило в новий період свого розвитку. Невід'ємною частиною цього процесу є творча діяльність саксофоністів. В даний час вона характеризується більш високим, у порівнянні з попереднім періодом розвитку, рівнем виконавської та педагогічної майстерності, сольної, оркестрової та

ансамблевої практики.

У музично-виконавській та композиторській творчості саксофонне виконавське мистецтво сформувалося як самобутнє художнє явище з власною специфікою, динамікою становлення, своєрідною стилістикою, естетикою, психологією гри і практичними формами побутування в різних музичних стилях і жанрах академічної, джазової та популярної музики.

Техніка гри на саксофоні в академічній та джазовій музиці має ряд суттєвих відмінностей у звучанні інструмента. Головною причиною цієї різної відмінності є специфіка звуковидобування, а точніше – постановка губного апарату. Класична і джазова музика використовують різні сторони виразових можливостей саксофона.

Накопичений творчий досвід у галузі виконавства на саксофоні, концертний і навчальний репертуар, вельми різноманітний, а наукові та емпіричні знання – свідоцтво серйозних досягнень. У зв'язку з цим, у музиці для духових інструментів намітилася помітна тенденція до відновлення виконавської техніки за рахунок введення нових прийомів гри і особливих ігрових ефектів. Цей процес був пов'язаний з пошуками композиторів нових, незвичних звучностей в музиці для духових.

Потреба в нових прийомах гри на саксофоні в сучасній виконавській практиці досить велика. На сьогоднішній день в арсеналі саксофоніста, який претендує на право називатися професійним музикантом, повинен бути повний набір технічних засобів, як традиційних, так і спеціальних (специфічних). Репертуар саксофоніста вже важко уявити без включення творів сучасних авторів, широко використовують нові прийоми гри на саксофоні. Володіння ними потрібно майже на всіх сучасних конкурсах, за участю в майстер-класах і конгресах саксофоністів, як всеукраїнських, так і міжнародних.

Мета навчальної дисципліни: викладання курсу «Постановка музичного апарату» має на меті ознайомити студентів з багатим вмістом знань з історії виникнення, будовою інструменту, його основними видами, котрі мають професійну спрямованість, сприяти формуванню у студентів теоретичних знань та практичних вмінь і навичок, для подальшого професійного становлення і розвитку майбутніх виконавців.

Завдання дисципліни: засвоєння студентами теоретичних знань та практичних навичок гри: розвиток музичного слуху, техніки, опанування знань зі звукової культури; оволодіння уміннями звукоутворення; стимулювання до самовиховання і самоосвіти, творчості та самостійності, для подальшого розвитку професійної діяльності майбутніх естрадних музикантів,

- навчити студентів самостійно застосовувати вправи та етюди для засвоєння та розвитку виконавських вмінь і навичок;
- створити належну теоретичну основу для вільного володіння понятійним апаратом;
- сформуванню вмінь застосовувати теоретичні знання у виконавській практиці.

Постановка музичного апарату для майбутніх фахівців галузі культури і мистецтва - це основа, на базі якої відбувається засвоєння дисциплін професійного напрямку.

Практична спрямованість

Курс розроблено таким чином, щоб студент оволодів елементами звукоутворення на музичному інструменті, оволодів навичками виконавської майстерності. Студент повинен вільно, невимушено поводитися на сцені під час гри на музичному інструменті, його поведінка мусить узгоджуватися з вимогами щодо постановки музичного апарату, техніки, переживань і перевтілення, що координують і пов'язують його пластику з інструментально-творчим завданням, тобто перебувають у гармонії зі створюваним образом. Навчальний репертуар добирається згідно з навчальною програмою відповідно до інструментально-технічних та виконавських можливостей студента, індивідуальних особливостей, темпераменту, з метою закріплення і вдосконалення навчально-виконавських навичок, оволодіння нормами сценічної культури. Поетапний контроль знань студентів здійснюється у вигляді публічного виступу.

Головними складовими методикою організації навчального процесу акордеоністів є художньо-змістовний (спрямований на створення цілісної художньої концепції музичного твору) і раціонально-технічний (спрямований на розвиток прийомів виконавської техніки) компоненти.

Поруч із цим, вагоме місце у професійній підготовці акордеоністів відводиться музично-виховній діяльності і естетичному розвитку студентів, що сприяє вихованню всебічно розвиненої особистості.

Зміст і структура освітнього компоненту

№ тижня	Назва теми	години ауд.	завдання для самостійної роботи
ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 1			
1, 2	Тема 1. Історія виникнення інструменту. Будова саксофона.	4	Аналіз наукової, методичної літератури. Написати тези доповіді за темою
3, 4	Тема 2. Правила постановки виконавського апарату	4	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
5	Тема 3. Техніка виконавського дихання. Метод гри на опорі. Виконання вправ для розвитку виконавського дихання.	2	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
6	Тема 4. Робота над поставою амбушюру	2	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
7, 8	Тема 5. Робота над звуковидобуванням та звуковеденням за допомогою координації виконавського апарату.	4	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи. Підготовка до опитування за темами теоретичного матеріалу.
ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 2			
9, 10	Тема 6. Застосування тюнеру. Принцип самостійного настроювання інструменту.	4	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
11, 12	Тема 7. Робота над культурою звука.	4	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
13	Тема 8. Розширення діапазону інструмента.	2	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
14	Тема 9. Методи роботи над технічними складностями	2	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи
15, 16	Тема 10. Робота над пошуком та втіленням художнього образу під час виконання музичних творів. Пошук асоціацій. Розвиток звукової палітри.	4	Опрацювання вправ за темою аудиторної роботи. Підготовка до опитування за темами теоретичного матеріалу. Підготовка до екзамену
	Модульний контроль знань. Екзамен		

Самостійна робота

Самостійна робота є важливим елементом всієї системи підготовки у вищому навчальному закладі будь-якої форми навчання і сприяє кращому засвоєнню та ефективному опануванню навчального матеріалу.

Зміст самостійної роботи студентів у форматі дисципліни «**Постановка музичного апарату**» визначається робочою програмою дисципліни, методичними матеріалами, завданнями та вказівками викладача.

Самостійна робота передбачає виконання різних видів завдань (репродуктивних, за зразком, реконструктивно-варіативних, частково-пошукових, навчально-дослідних), спрямованих на отримання, закріплення студентом нових та набутих знань, їх систематизацію й узагальнення; формування практичних вмінь та навичок; контроль готовності студента до аудиторних занять, інших контрольних заходів.

Під час розробки завдань для самостійного опрацювання теоретично-практичного матеріалу з дисципліни «**Постановка музичного апарату**», пропонуються до використання наступні форми:

- опрацювання та конспектування першоджерел, робота з основною музичною

літературою;

- пошук та вивчення додаткової літератури;
- аналітична робота з записами;
- робота з пошуковими системами Інтернет.
- відпрацювання завдань аудиторної роботи.
- відпрацювання технічного матеріалу за темами робочої програми

Літературні джерела

1. Авілов В.М. Саксофон в контексті музично-виконавської традиції XIX-XX століть: до проблеми інструментально-виконавського стилізового моделювання: автореф. дис. на здобуття канд. мистецтвознав. : 17.00.03. Одеса: Одеська державна музична академія імені А.В. Нежданової, 2012. 19 с.
2. Бова Ж.М. Саксофонне виконавство від витоків до сьогодення: історико-культурний аспект. Ювілейна палітра 2019: до пам'ятних дат видатних українських музичних діячів і композиторів : збірник статей за матеріалами III всеукраїнської науково-практичної конференції (5-6 грудня 2019 року). Суми: ФОП Цьома С.П., 2020. С. 75-80
3. Бова Ж.М. Творчість провідних джазових ансамблів України кінця XX – початку XXI століття у світовому мистецькому контексті (на прикладі Київського квартету саксофоністів та гурту «Брати блюзу»). Мистецькі пошуки. Суми: ФОП Цьома С.П., 2020. С. 188-192
4. Горват І., Вассербергер І. Основи джазової інтерпретації. Київ: «Музична Україна», 1980. 122 с.
5. Зотов Д.І. Виконавство на саксофоні в системі музичного мистецтва XX століття: автореф. дис. ... канд. мистецтвознав. : спец. 17.00.03 – Музичне мистецтво. Суми: СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2018. 20 с.
6. Зотов Д.І. Виконавство на саксофоні в системі музичного мистецтва XX століття: дис.. на здобуття ступ. канд. мист., спец. 17.00.03 Музичне мистецтво. Суми: СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. 298 с. 55
7. Зотов Д.І. До визначення поняття «школа гри на саксофоні». Культура та інформаційне суспільство XXI століття: матеріали всеукр. наук.- теорет. конф. молодих учених, 22-23 квітня 2015 р. Харків: Харківська державна академія культури, 2015. С. 99-100.
8. Зотов Д.І. Еволюція саксофона у творчості провідних європейських композиторів. Українське музикознавство. Наукометодичний збірник Національної музичної академії України імені П.І. Чайковського. Київ: Національна музична академія України імені П.І. Чайковського, 2016. Вип. 42. С. 320-336.
9. Зотов Д.І. Особливості функціонування психологічної сфери саксофоніста-імпровізатора. Наукові збірники ЛНМА імені М.В. Лисенка. Музикознавчий універсум : збірник статей. Львів: Львівська національна музична академія імені М.В. Лисенка, 2017. Вип. 41. С. 262-275. \
10. Зотов Д.І. Mnemonic performing as a component of a professional saxophonist thinking (Мнемічне виконавство як складова професійного мислення саксофоніста). Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв: наук. журнал. Київ: Міленіум, 2017. №3. С. 159-164
11. Крупей М. Саксофон в контексті розвитку музичного виконавства. Науковий вісник НМАУ ім. П.І. Чайковського. Серія: Музичне виконавство. Кн. 9. Київ: НМАУ ім. П.І. Чайковського. Вип. 26. С. 269–284
12. Максименко Л.В. Французька саксофонова школа: дискурс розвитку та сучасний стан. Наукові записки. Серія: мистецтвознавство. Тернопіль: Тернопільський національний педагогічний університет імені В. Гнатюка, 2012. С. 59-65
13. Максименко Л.В. Специфіка сучасних прийомів гри на саксофоні (На прикладі саксофонної творчості композитора В. Рунчака). Київське музикознавство [Електронний ресурс]. 2013. URL: <http://glierinstitute.org/ukr/digests/047/23.pdf> (дата звернення: 11.12.2019)
14. Максименко Л.В. Регіональні виміри академічного саксофонного мистецтва України: : дис. на здобуття канд. мистецтвознав. : спец. 17.00.03 Музичне мистецтво. Львів: Львівська національна музична академія імені М.В. Лисенка, 2020. 292 с.
15. Мельник О.Ю. Жанрово-стилістичні особливості репертуару квартету саксофоністів «Джаз-класік». Молодий вчений. Херсон, 2018. №8 (60). С. 22-25.
16. Мимрик М.Р. Особливості формування темброво-виражальних можливостей саксофона (на прикладі камерно-інструментальної творчості Ю. Гомельської та В. Рунчака) [Електронний ресурс]. Мистецтвознавчі записки. Вип. 25, 2014. С. 99-106. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Mz_2014_25_15 (дата звернення: 10.08.2020)
17. Мимрик М.Р. Саксофон в українській камерній музиці кінця XX – початку XXI століття: композиторська творчість і виконавська практика : автореф. дис ... канд. мистецтвознавства: 17.00.03. Київ, 2013. 17 с.
18. Осейчук А.–Школа джазової гри на саксофоні. Учебное пособие. Часть 1 / А.Осейчук.. – М.: Советский композитор, 1991. - 96 с.
19. Степанова А. О. Методичні вказівки до вивчення компоненту «Основний музичний інструмент» (саксофон) для здобувачів вищої освіти-бакалаврів/ А. О. Степанова. – Одеса : Університет Ушинського, 2020. – 53 с.
20. Чжан Цзянь. Деякі положення методики навчання гри на саксофоні Науковий часопис НПУ імені М.П. Драгоманова. Серія 14. Теорія і методика мистецької освіти : Зб. наук. праць. Вип. 16 (21). Київ: 60 Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, 2014. С. 96-99.

21. Abbink E. Saxophone education and performance in British Columbia: early history and current practices. Vancouver: University of British Columbia, 2011.
22. Delong J. My, Saksofon. Kraków: Polskie Wydawnictwo Muzyczne SA Kraków, 2011. 134 p.
23. Bate Ph. Saxophone. The New Grove Dictionary by Music and Musicians. London : Macmillan Publishers Limited, Editen by Stanley Sadie, 1980. P. 534–539.
24. Contest and festival performance solos alto saxophone. USA : Theodore Presser, 1966. 19 p.
25. Jazz-Fusion Band «Aramis»: Концерт до Міжнародного дня джазу 2017 [Електроний ресурс].
URL:https://www.youtube.com/watch?v=gcCwj69tpw4&feature=youtu.be&ab_channel=%D0%92%D1%96%D1%82%D0%B0%D0%BB%D1%96%D0%B9%D0%AF%D1%89%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE
26. Delangle C., Bois C. Methode de saxophone. Volume 1. Paris : Henri Lemoine, 1997. 98 p.
27. Delangle C., Bois C. Methode de saxophone. Volume 2. Paris : Henri Lemoine, 2003. 131 p.
28. Lacour G. 50 etudes for saxophone. Book 1. Gerard Billaudot, 1989. 19 p.
29. Londeix J.-M. El saxofon ameno. Método para todos los saxofones. Paris : Henri Lemoine, 1992. 91 p.
30. Londeix J.-M. Gammes conjointes et en intervalles pour tous les saxophones. Paris : Henri Lemoine, 1989. 33 p.
31. Miracle S.E. An exploration of the French and American schools of classical saxophone. Akron: University of Akron, 2015.
32. Marsel Mule. Gammes et arpeges. 1 cahier. Paris: Alphonce Leduc, 2003. 30 p.
33. Paul de Ville. Universal method for the saxophone. Kindle Edition, 1908. 313 p.
34. Rae J. Saxophone Debut. Wien : Universal Edition A.G., 2011. 21 p.

Політика освітнього компоненту

Професійна майстерність, як індивідуальний прояв особистості виконавця, слід розглядати в сукупності ряду ознак, до числа яких входять: «моторика», «інтонаційна виразність», «художня інтерпретація», «імпровізація», «артистизм». Навчальний курс сконцентровує увагу на таку техніку, яка відіграє особливо важливу роль у професійній діяльності музиканта саксофоніста. Артикуляційна техніка саксофоніста – це набутий гнучкий навичок, тобто стійка автоматизація рухів язика з фіксацією відчуттів, обумовлених тактильними контактами з тростиною.

Техніка професійного дихання – розглядається як невід’ємна частина (компонент) індивідуальної майстерності музиканта–духовика. Отже, індивідуальну техніку пальців слід розглядати як придбану, добре розвинену здатність індивіда до активного включення своїх моторних координатій в виконавський процес в цілому, і в музично–творчий пошук зокрема. Виконавець використовує свій технічний арсенал, як інструмент музичного мислення і художньої виразності. Художня техніка саксофоніста – це саксофонний звук з його тонкими, різноманітними рисами і якісними трансформаціями, які досягається формуванням тембрових окрас. Темброві відчуття, що виникають від звучання власного інструменту, здатність до миттєвим змін якісних і кількісних параметрів, що характеризують кінцевий результат діяльності функціональної системи, формуються у музиканта поступово, стаючи з часом його «внутрішнім голосом». Професійні виконавці приділяють підбору мундштука і тростини, відповідно індивідуальним фізіологічним даними губного апарату. Коригування звуковисотного ладу в ході гри здійснюється, як за рахунок гнучкості і мобільності роботи амбушюра, дихання, так і завдяки концентрації слухової уваги (слухового контролю) на підтримці необхідної висоти звуку. Музикант повинен ясно усвідомлювати характер динамічних і агогічних модуляцій, правильність застосування філіровки звуку. Аналогічно саксофоніст зобов'язаний підходити і до виразної інтерпретації інструментальних каденцій, що містять, як правило, ті чи інші технічні труднощі, що виявляють, у багатьох випадках, технічні можливості і рівень виконавської майстерності. Особливу роль в музичному фразуванні грає вмiла філіровка звуку. Виконавська техніка є важливою складовою виконавської майстерності саксофоніста, за допомогою якої в найбільш повної і яскравій формі проявляються його індивідуальні риси. Оволодіння технікою гри передбачає наявність високого рівня здібностей, спеціалізованих умінь і навичок. Музикант повинен володіти розвиненим комплексом культури звуку в сукупності з образним музично-художнім мисленням.

Після опанування освітнього компоненту «Постановка музичного апарату» студенти повинні:

Знати:

- концептуальні знання набуті у процесі навчання та професійної діяльності, включаючи певні знання сучасних досягнень;
- теорію, основні принципи, методи і поняття навчання та професійної діяльності;
- предмет дисципліни, її структуру, категоріальний апарат;
- основні методи гри;
- сучасні тенденції розвитку естрадного інструментального мистецтва;
- найбільш відомих авторів інструментальних методик та їх головні праці;
- основні прийоми;
- засоби музичної виразності

Вміти:

- розв'язувати складні непередбачувані завдання і проблеми у спеціалізованих сферах професійної діяльності та навчанні, що передбачає збирання та інтерпретацію інформації, вибір методів та інструментальних засобів,
- застосовувати інноваційні підходи у навчанні;
- трансформувати теоретичні знання у практичне застосування;
- робити записи свого виконання й аналізувати їх;
- аналізувати манеру виконання та прийоми інших музикантів;
- застосовувати одержані знання при вирішенні професійних завдань;
- розуміти й об'єктивно оцінювати власні досягнення;
- володіти методологією й методами пізнання творчої діяльності;
- вдаватися до діалогу як засобу вирішення соціальних і етичних проблем, досягнення консенсусу.

Навички soft skills:

Навички самоорганізації. Презентаційні навички.

Здатність оволодівати сучасною інформацією. Демонструвати критичне мислення.

Участь в концертних програмах Академії.

Контроль якості знань здобувачі вищої освіти

Засобами оцінювання та методами демонстрування результатів навчання з освітнього компоненту є:

Поточний контроль - це оцінювання засвоєння здобувачем навчального матеріалу під час проведення індивідуальних занять.

Підсумковий (семестровий) контроль – це період підведення підсумків навчальної роботи здобувачів вищої освіти протягом семестру.

Кожний блок змістових модулів має бути обов'язково оцінений. Здобувач вищої освіти повинен позитивно скласти модульний (проміжний) контроль.

Контроль самостійної роботи – дозволяє виявити вміння здобувачів вищої освіти орієнтуватися в інформаційних потоках, працювати з науковими джерелами, підбирати та узагальнювати матеріали, необхідні для вирішення визначеного кола завдань.

Політика оцінювання

Поточний контроль.

Основна мета поточного контролю – забезпечення зворотного зв'язку між викладачами та студентами, управління навчальною мотивацією студентів. Інформація, одержана при поточному контролі, використовується як викладачем – для коригування методів і засобів навчання, - так і студентами – для планування самостійної роботи. Особливим видом поточного контролю є колоквиум, підсумковий контроль за змістовими модулями.

- контроль на аудиторних заняттях
- усного опитування
- виступів здобувачів при обговоренні теоретичних та виконавських завдань

Форма підсумкового семестрового контролю: це підсумкове оцінювання навчальних досягнень здобувача вищої освіти за семестр, що здійснюється у формі екзамену.

На підсумковий семестровий контроль виносяться питання та/або практичні завдання, що передбачають перевірку рівня володіння студентами програмного матеріалу освітнього

компоненту в цілому та сформованості відповідних знань, умінь, навичок і набутих компетенцій як результатів опанування навчального курсу. Перелік завдань модульного контролю, критерії їх оцінювання, порядок і час проведення (перескладання/відпрацювання) даного виду контролю визначаються кафедрою, включаються до робочої програми освітнього компоненту й доводяться до відома здобувачів на початку семестру. Графік проведення модульного контролю доводиться до відома – протягом перших двох тижнів семестру за підписом завідувача кафедрою

Екзамен. Оцінювання екзамену відбувається за 30-бальною шкалою. Теоретичний контроль знань під час проведення екзамену може проводитись у вигляді співбесіди за завданнями теоретичного матеріалу та/або усного вибіркового опитування з питань тем самостійної роботи.

Засоби оцінювання: Засобом оцінювання та демонстрації результатів навчання є:

- усні опитування (питання колоквиуму);
- презентація результатів навчання.

За результатами семестру здобувач освіти отримує підсумкову оцінку за 100-бальною шкалою, яка розраховується як середньозважене оцінок: за змістові модулі, самостійну роботу, диференційований залік та/або екзамен. Модуль вважається складеним, якщо здобувач вищої освіти набрав **від 60 до 100 балів**. Загальний рейтинг з модуля (освітнього компоненту) **не перевищує 100 балів**. Результати модульного контролю знань фіксується в індивідуальному плані здобувача освіти. Перелік завдань модульного контролю, критерії їх оцінювання, порядок і час проведення (перескладання/відпрацювання) визначаються кафедрою, й доводяться до відома здобувачів освіти на початку семестру.

Оцінювання окремих видів навчальної роботи

Вид діяльності здобувача вищої освіти	МОДУЛЬ 1	
	Кількість	Максимальна кількість балів (сумарна)
Робота на індивідуальних заняттях	10	50
Усне опитування тем програми	2	10
Самостійна робота	2	10
Екзамен	1	30
	15	100

Оцінювання знань здобувачів вищої освіти здійснюється за 100-бальною шкалою, яка переводиться відповідно у національну шкалу («відмінно», «добре», «задовільно», «незадовільно») та шкалу європейської кредитно-трансферної системи (ЄКТС –А, В, С, D, E, FX, F).

Оцінка в балах	Оцінка за національною шкалою	Оцінка за шкалою ECTS	
		Оцінка	Пояснення
90-100	Відмінно	A	Відмінно (відмінне виконання лише з незначною кількістю помилок)
82-89	Добре	B	Дуже добре (вище середнього рівня з кількома помилками)
74-81		C	Добре (в цілому правильне виконання з певною кількістю суттєвих помилок)
67-73	Задовільно	D	Задовільно (непогано, але зі значною кількістю недоліків)
60-66		E	Достатньо (виконання задовольняє мінімальним критеріям)
35-59	Незадовільно	FX	Незадовільно (з можливістю повторного складання)
1-34		F	Незадовільно (з обов'язковим повторним курсом)

Політика щодо перескладання та оскарження оцінки.

Роботи, які здаються із порушенням термінів без поважних причин оцінюються на

нижчу оцінку. Перескладання відбувається із дозволу голови кафедри за наявності поважних причин (наприклад, лікарняний). Переоцінка завдань можлива протягом тижня після отримання оцінки на основі заяви на ім'я завідувача кафедри у письмовій формі. Після отримання заяви, завідувач кафедри протягом тижня створить комісію з переоцінки, яка після проведення аналізу роботи здобувач освіти повідомить його про своє рішення.

Політика щодо академічної доброчесності

Академічна доброчесність здобувачів вищої освіти є важливою умовою для опанування результатами навчання за дисципліною і отримання задовільної оцінки з поточного та підсумкового контролів. Академічна доброчесність базується на засудженні практик списування (виконання письмових робіт із залученням зовнішніх джерел інформації, крім дозволених для використання), плагіату (відтворення опублікованих текстів інших авторів без зазначення авторства), фабрикації (вигадування даних чи фактів, що використовуються в освітньому процесі). Політика та принципи академічної доброчесності визначені у Положенні «Про академічну доброчесність» КЗВО КОР «Академії мистецтв імені Павла Чубинського»

Політика щодо відвідування.

Відвідування видів навчальних занять (крім консультацій) є обов'язковим для здобувачів освіти, відповідно до «Положення про організацію освітнього процесу у Комунальному закладі вищої освіти Київської обласної ради «Академія мистецтв імені Павла Чубинського». Присутність здобувачів – це важливий критерій оцінювання результатів навчання, зважаючи на теоретичну і практичну складність освітнього компоненту. У випадку наявності довідки від лікаря призначається відпрацювання занять в інший час за індивідуальною програмою. За умови дистанційного навчання важлива присутність здобувача освіти та систематичне виконання завдань під час онлайн-зустрічей у Google-Meet. Запізнення на фахові заняття є не припустимими.